

У Србији се коначно укида ванредна ситуација, али се, имам утисак, још ни не назире крај перманентном ванредном стању које се показује као, такорећи, „природно стање“ и медиј у коме се актуелна власт најбоље сналази и најрадије креће.

Избор Владе, реконструкција Владе, бриселски преговори, хапшење Мишковића, косовски избори, зимска непогода, изручења Шарића, републички избори, пролећна непогода... Све наведено сукцесивно је обележило кратку Вучићеву владавину, све је екстремно драматизовано и претворило Србију у земљу трајног ванредног стања. А у ванредном стању, разуме се, нема простора за критику и слободно мишљење.

Хоћу рећи, свакако да ова земља има већих проблема и тежих брига него што је дилема око аутентичности доктората Небојше Стефановића. Али треба рећи да су реакције које је та афера изазвала више него добар показатељ стања духа на српској медијској и политичкој сцени – као и оног карактеристичног „корака више“ који премијер Вучић редовно прави, да ли због свог карактера, или по савету страних маркетиншких стручњака које редовно консултује.

Шта значи интензивно емитовање порука преко таблоидних „службених гласника“, њихових уредника, („службених“) сарадника и аналитичара блиских власти о некој „међународној завери против Вучића“, са циљем његовог слабљења или рушења? Зар неко треба да поверује како је скандал са Стефановићевим докторатом смишљен у садејству „корумпираних полицајаца“, „злих тајкуна“ и страних агентура, а све то да би се окрњио рејтинг СНС-а, „отупела оштрица“ актуелне борбе против криминала и „ослабиле позиције“ Александра Вучића у борби за заштиту националних интереса?

На страну што ја ту борбу нигде видим – сем ако се под тим не подразумева хвалисање како смо, ето, „бољи од Црногораца“ и (за сада!) ипак нећемо да уводимо санкције Русији. Али зато видим бриселску капитулацију, видим укидање институција државе Србије на северу КиМ, видим припрему распродаје преосталих привредних ресурса, видим беконечно геополитичко лутање, прошарано галопирајућом ауторитарношћу, паранојом и измишљањем унутрашњих и спољних непријатеља.

Да овде није реч само о пуком „заигравању“ и претераној одбрамбеној ревности појединих медијских заштитника премијеровог „лика и дела“, потврдио је пре неки дан и један од најоданијих премијерових сарадника Александар Вулин рекавши да „велике силе неће председника владе Србије који има подршку 50 одсто гласача“. Ово је веома важно сведочење из уста једног министра нипошто не би смело да прође без дужне пажње и анализе. Да ли нам то Вулин каже да се наши „западни пријатељи“ – у ствари, можда чак и они „источни“, пошто је рекао „велике силе“, а надам се да није баш толико преумио да више Русију и Кину не сматра великим силама – мешају у унутрашње ствари нелегално раде на спуштању популарности председника владе? Па то је страховито важна ствар и било би неправедно и неодговорно да Вулин, као и сви остали који су последњих дана разрађивали ову његову тезу, то сазнање не подели са српском јавношћу, скупштином и надлежним органима. Па да сложено осудимо то мешање и извучемо поуку ко су нам парави, а ко лажни пријатељи.

Или је, најпросто, све ово обично пренемагање, трапав покушај скретања пажње са

афере министра полиције и квази-патриотско медијско билдовање пред одлазак на рапорт у Берлин, по нову порцију захтева и пред очекивани договор о продаји Немцима Телекома и делова ЕПС-а?

Јер, колико ја видим, Србија је последњих десетак дана из уста премијера и „првог потпредседника“ најмање десетак пута саопштила да је улазак у ЕУ апсолутни политички приоритет, да Београд подржава територијални интегритет Украјине и да је свестан обавезе усаглашавања своје спољне политике са Бриселом током процеса придруживања. Осим тога, Београд је поново одрадио још једне „историјске изборе“ на Косову и још једном натерао своје суграђане са севера КиМ да изласком на гласање у организацији „Републике Косово“ дају нови допринос заокруживању њеног „територијалног интегритета“.

Зато делују, најблаже речено, чудно, да не кажем неку тежу реч, то што је један назови „патриотски“ део политичке јавности преко ноћи кренуо да промовише тезу о „Вучићу-патриоти“ којег душмани нападају и којем „треба помоћи“.

Уосталом, зар није лично госпођа Меркел, управо ових дана, уочи посете српског премијера, званично похвалила српску владу због напретка у односима са Приштином и изјавила да би, „да ју је неко пре две или три године питао да ли ће се Србија кретати овим путем по питању Косова, рекла да је сумњичава, али да је сада видљив значајан напредак у суживоту са Приштином“? Па зар би неко толико – чак и преко очекивања –

кооперативног београдског партнера рушио због „ситница“ као што су слобода говора, демократија и медијска цензура?

Узгред, када се већ налази у Немачкој, и када нам ионако пречесто, понекад оправдано, а понекад и преко границе доброг укуса, наводи Немачку и Немце као пример и узор, Вучић би могао мало да се распита код домаћина како се треба поставити према случају оспоравања аутентичности доктората члана владе, с обзиром да је пре неколико година невоља слична Стефановићевој задесила и немачког министра одбране Карл Теодора Цу Гутенберга, у то време (2011.) најпопуларнијег немачког политичара, који је био приморан да поднесе оставку.

Да ли је тада Ангела Меркел рекла да „никад није чула глупље оспоравање нечијег доктората“ и да ли је покренула читаву машинерију са тезом како је у питању „завера“ и напад на немачку државу. А лепо је могла да оптужи неке центре на западу или истоку како су лансирањем случаја покушали да сруше рејтинг немачке владе и угрозе стабилност немачке војске и државе.

Хоћу рећи, не само да се неукусно поводимо за страним узорима, него чак и то најчешће радимо недоследно и половично. То јест, узимамо углавном оно лоше, непогрешиво прескачући оно што би, евентуално, могло бити упутно, корисно и хвале вредно.